

Yo más fuerte sense debere.
Yo más debere sense fuerte.
 Los drets individuals son imprescriptibles, ilegibles e ingarantibles. • Legislar la llibertat baix pretext de garantirla, es cometre atentat contra ella. • La llibertat propia acaba allí ahont comensa la llibertat ajena. Es licit, donchs, al individuo fer tot lo que no perjudiqui a un altre. • La resignació que predicen las religions no es més que la fórmula del engany ab que 's preté perpetuar la injusticia social en lo mon. • Las religions son caixas d'ahorros que viuen de la estafa d'admetre capitals en la terra, assegurant pagar crescuts interessos al col.

PERIÓDICH POLÍTICH VERMELL

LA TRAMONTANA defensa 'ls principis liberals més avansats, sense atenuants de cap mena. • La TRAMONTANA es anti-religiosa de totes las religions, porque totes son igualment dolentes y depressivas pera la dignitat y la inteligencia humanas. • La TRAMONTANA en politica defensa sempre al més adelantat contra 'l més reaccionari, y sosté la necessitat d'una gran reforma social que transformi 'l modo de ser del productor, avuy supeditat al capitalisme. • La TRAMONTANA no está afiliada a cap partit, servint los interessos generals de la llibertat sense compromisos ni preocupacions de sectari.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
 Espanya, 1 pesseta trimestre.— Extranjer, 2
Las suscripciones se pagan per adelantat

ADMINISTRACIÓ: carrer de Ponent, 1, 1.º: BARCELONA
 Pels pagos s'admeten libranças del Giro Múruo, lletres de fàcil cobro y sellos de 15 céntims. No s'admeten libranças especials de periódichs

PREUS DE VENTA
 Número solt, 5 céntims.—30 exemplars, 1 pta.
Surt a llum puntualment cada divendres

SANTIFICACIÓ DE LAS FESTAS

La Comissió de Senyoras fent piadoses continells en lo precís moment de passarlas cristians revista lo seu jefe.

gran manifestació obrera internacional del primer de Maig.

Milió i mitj d' obrers alemanys constan compromesos, y en aquell país continúa la més activa propaganda.

La mateixa activitat se manifesta en Inglaterra, Fransa, Belgica, Italia, Austria y Russia. Los obrers espanyols també treballan en lo mateix sentit.

Tot indica que lo mon del privilegi's desquicia y que estém a la vora de graves acontecimientos.

UN TIPO PRIMAVERAL

Ara passa aquest senyó, ara passa pel cantó, tant bonich y tan bufó.

Se diu Florindo;—ja setmesó; pel Maig va neixre—al naixre 'l sol. Tingud se mare,—durant los mes, desitj de prunas—y flor-y-col. Per xó es sensible—com una flor; per xó es més tendre—que un rosanyol; per xó 's desmaya—parlant de mort; per xó quan parla—té 'l parlar dol; per xó camina—gronxant lo cos; per xó las noyas—'l estimen molt; per xó li cantan—tots los xicots:

Ara passa aquest senyó, ara passa pel cantó, tant bonich y tan bufó.

Es alt y magre;—té 'l cabell ros, sense pló de barba—ni mostaxo; vella de formatje,—nas de pebrot, canas de catre,—peus de mahó, coll de cigonya,—dents d' esquirol, brassos de fusta,—mans de cartó, panxa d' anguila,—faixa de clow; per xó es lo heroi—'l estimen molt; per xó 'l retrata—tota los pintors; per xó 'l admira—les que no ho son, per xó li cantan—tots los xicots:

Ara passa aquest senyó, ara passa pel cantó, tant bonich y tan bufó.

Ve de las festes;—porta tarro; canes tortes;—cassola travá; típica arrisla;—quesos de color; ample corbat;—just pantalón; mitja extremera;—grossos botons; gasta cadena;—de simfoni; y en los dits mostra—dos culs de got; mestege un arris;—maneje un joach; xó joach mira—y escarrega oler; y fa que canta—sota los xicots, tan punt lo verben—fent saltirons:

Ara passa aquest senyó, ara passa pel cantó, tant bonich y tan bufó.

En quant á ingeni,—se 'n troban poch; ab de corrió—tot lo Casto; truca 'l piano;—tot ho resson; bella massorca;—y rigodon; drea piroque;—parla d' amor; ab la 'l brustilla—y 'l burro y tot. Fumar... no fuma,—ni beu licors; diu que 'l mareja;—pobre xicot! pero va missa—y á professions y escolta prédicas—de mossen Llop. ¡Qué tel! qué 's sembla!—No es com el fauff; no es just li cantó—tots los xicots, quan per Sant Jeume—compra melons.

Ara passa aquest senyó, tan bonich y tan bufó, que té 'l cap com un meló... ¡Tira buidó!

J. M. CABOLOS

A la iglesia de Jesús de Gracia may hi falta obraula.

Després del batibull del diumenje de Rama de que parlarem en nostre darrer número, pel dia del Sant Dijous hi bagué bullanga mística encara més pronunciada.

Vetaquí que no sé per quins dimonis de qüestions de cera, l' encarregat d' arreglar los ciris del monument se embrollá de rahons ab lo sagristá dintre la sagristia, y mentres la gent renega á la plasta se sentí un pet de bofetada dintre las taules que la Cort celestial hi podia llegar cadiras.

Al moment de las rahons s' encengué 'l paper d' un cirí, y comensant unas devotas á cridar ¡foch! y otras ¡socorro! la casa de Deu va convertir en una casa de... lo que vulguin.

Lo resultat de la batalla foren varios morros inflats, algunas donas desmayadas y un susto general.

Ara vagi qualsevol á la iglesia á meditar sobre las excelencias del catolicismo.

O sobre qui arreplega las bofetadas que s' hi perden.

Una devota ha mogut un escándol dintre 'l corral de cala missa de Portbou á un jove de 15 anys, porque quan n' aisavan 10 ell no se abaixava posantse de genollons per terra.

Y no va acabar aquí á bofetadas com á Gracia, porque 'l jove deuria tindre més cordura, seny y decencia que la devota.

¡Van tan fortes aquestas barracas de rectori!

Un ximplet—segons lo públich estava bo rrató—que encara creu que mortificantse en aquest mon tindrà recompensa á la lluna, se carregá de cadenas d' amarrar barcos y se n' aná á la profesó de Vilanova y Geltrú lo divendres sant; y al ser á mitj curs, estenuat per la fatiga y aburit per los crits de ¡jarr! que li tributaren los espectadores, s' asentá á terra dihent als capatassos que no volia continuar son camí, logrant fer deturar la comparsa y la formació de grupos cridantli ¡vó! ¡de setje! etc.

Los comentaristas á tal espectacle fassinilos vostés mateixos, porque si jo 'ls fes potser que 'l fiscal se fiqués allí ahont no 'l demanan.

Me diu en carta particular un desllanant de Sitjes:

«Sabré com lo diumenje antepamat ocupava un confesionari mossen Figula y una dona va per confesarre y li va dir que no podia, porque tenia de dir la missa. Després hi va anar un pagés y li cantá la mateixa canó y sortí lo tal capellá del confesionari. Al cap d' una estoneta torna altre vegada 'l revocant al mateix confesionari y confesava una senyora; lo pagés hi sorria quan va estar llista y 'l mossen li va fer la mateixa resposta superior. ¡Si! Llavors lo pagés li va dir:—Ja tenen rebó més de quatre personas que diuhen que feu lo que os dona la gana.»

¿Y aixó ignorava 'l futur penitent? Ja 's coneix que era un pagés.

O que 'l feya.

Los caracs se troban sempre que allí ahont menos se pensan los saltan los liberals y 'ls deixan ab un pam de nas.

Ab motiu de la excursió del marqués de Cerralbo intentaren fer una manifestació circunda al monastir de Poblet; pero com aquest antic cau de furas freresca no perteneix á la circunda població de l' Espluga, sino que está dins lo terme del liberalissim poble de Vimbodí, al sortir los caracs de la primera de dites poblacions pera anar á Poblet los anaren á topar 25 homes de la segona degudament armats, y al arribar la manifestació carca al fi del terme de la Espluga cridant ¡viva Carlos VII! los altres los contestaren ¡viva la llibertat! y 'ls digueren que si 's ficaven en son terreno 'ls farien foch, tractantlos igual que en todas las guerras promovidas pels oscurantistas.

A tals insinuacions, y á pesar d' haverhi molts llicenciats de la passada guerra ab capellans y cabecillas inclosos, los partidaris del rey del As giraren cóa, se la posaren entre camias y renunciaren espontaneament á la catoliqueria que tenian preparada.

Be pels lliberals de Vimbodí.

Portava una llevadora de bons sentiments á remullar lo cap d' una criatura á can Francesch de Tarragona, y com era 'l futur cristiá de familia pobre, suplicá la llevadora que li dongués al nen lo bonny místich per l' amor de Deu, ja que ella també havia treballat de franch.

¡De franch m' has dit! L' estanya paellas místich s' hi enrodó, y la llevadora tingué de manjar y tocar 'l orga pera batejarlo, ó sia treballar d' arrós y gratarse cinch ralets de la butxaca, que val en aquell establiment la dutxa piadosa.

Lo rector de Sant Joan Lasfontas va dir desde lo cubell dels dibarats que passaria de casa en casa á recullir lo butlletí de la bogada de l' ànima, y al diumenje següent se n' ha desdit desde lo mateix cosol sagrat.

Si l' Esperit sant va inspirarlo totes duas vegades, me sembla que ha resultat un Esperit sant ben tonç.

¿No veya de cop que no tothom es allí com

lo fabricant que regala alfombras á la iglesia y pendons á la confraria pera que se li perdonin los pecats d' explotar més que cap altre als obrers que cauben á sas mans?

Lo rector d' Olesa no tan sols ja sab de qué son fetas las ánimas, sino que fins ha averiguat lo color de cada una.

L' altre dia va dir desde la trona que 'l mestre de la escola laica del poble tenia 'l ànima negra.

Ab aixó y explicarnos si 'l Pare Etern gasta mitjons blaus, ja está salvat lo catolicismo.

Un mestre d' estudi, espantat per la gana, ha cantat missa recientment en Murcia.

Aquest mestre giraria una mirada en busca de comestible; troba la menjadora católica y s' aboca com un ruch famolench.

¡Quina fe que trejinava 'l mano!

En un sueldo de Monistrol de Montserrat, publicat la setmana antepassada en aquesta secció, passaren algunas erradas, entre ellas la de «Joseph de las benayas» per «Joseph de la Canya», que encara que no altera 'l sentit general del sueldo pot donar lloch á equívocas interpretacions.

LOS ESTELS

Era una nit escampava la lluna sa llum plorosa y en sa marxa silenciosa oi un castel 'l acompañava. La llusió pels prats triscava rabejante en sa claror: de supite alegrá son cor contemplar al seu davant mil pontetas de diamant entremitj de la verdor.

Y per ferne una faldada, ja avansant, ja anant enrera, las cullias loganera d' entre 'l herba de la prada, quan de cop restá esbnyada com floreta sens perfum al veure tornar se fum son tresor imaginat: lo que havia arreplogat eren cuquetes de liam.

Llavors febrosa, cega, contra 'l cel ayrada 's gira, y encas pel foch de 'l ira, la faldada en pos hi atjeja; y, mentres al pior s' entrega l'essent sas queixas al vent, ven pel cel apareixent mil puntetas de diamant: desde aquell dia en avant tingué estels lo firmament.

A. Y.

MUDANSA

ASUNCI —¡Baratura sens igual! (Paquets de tot, á total!)

R. PONS

ROMBO

Sustituir los pichs ab lletres que, llegidas horizontal y verticalment, digan: la primera, consonant; la segona, abans; la tercera, objecte de dibuixar; la quarta, corrent natural; y quinta, consonant.

CARDON SALAS.

SOLUCIONS

Á LAS CABORIAS DEL NÚMERO PASADO XARABA.—Ca-len-de-ri. MUDANSA.—TERR. GENE. SENA.

Tip. «La Armonía.» Remde de la Oubredad, 4, Barcelona.

LA REVOLUCIO

POEMA EN TRES CANTS original de J. Lluinas é ilustrat per Moliné. Preu DOS rals.